

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **T. H. N.**, zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 5. 2021, č. j. 30 A 67/2019 – 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, usnesením ze dne 12. 2. 2019, č. j. OAM-1647-16/DP-2019 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), zastavilo řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, a to dle § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), neboť žalobkyně podala žádost na území České republiky, ač k tomu nebyla oprávněna. Žalovaná rozhodnutím ze dne 5. 6. 2019, č. j. MV-59989-7/SO-2019, zamítla odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrdila.

[2] Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 5. 5. 2021, č. j. 30 A 67/2019 – 23, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Krajský soud se mimo jiné neztotožnil s námitkou, podle níž správní orgány pochybily, jestliže se vůbec nezabývaly dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. K tomu uvedl, že zákon o pobytu cizinců v daném případě posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí nevyžaduje. Jinak řečeno, při vydání procesního rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobkyně nebyly správní orgány povinny zabývat se otázkou přiměřenosti tohoto rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Posouzení dopadů rozhodnutí je zásadně až otázkou meritorního posouzení žádosti, k němuž v dané věci nedošlo. Podle krajského soudu byl uvedený závěr potvrzen judikaturou Nejvyššího správního soudu, z níž v rozsudku dále citoval. Nadto dodal, že žalobkyně ve správním řízení žádné konkrétní okolnosti ohledně nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí do jejího života neuváděla, v žalobě poté namítala nepřiměřenost pouze obecně.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[5] Stěžovatelka obsáhle namítá, že právo na respektování rodinného života musí být „*středobodem interpretace*“ při výkladu ustanovení zákona o pobytu cizinců. Krajský soud opomenul zohlednit unijní kontext úpravy povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny a jeho výklad je ryze formalistický a v rozporu s právem EU. Nesouhlasí se závěrem, podle kterého se při vydání procesního rozhodnutí o zastavení řízení o pobytové žádosti přiměřenost tohoto rozhodnutí neposuzuje. Podle stěžovatelky nelze rezignovat na dodržení závazků plynoucích z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „*Úmluva*“), který je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Správní orgány se proto musí s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince vypořádat, a to i když jim tuto povinnost zákon o pobytu cizinců výslovně neukládá. Krajský soud měl přihlédnout k důvodu zastavení řízení o žádosti stěžovatelky, který se svou povahou blíží hmotněprávním důvodům pro zamítnutí žádosti.

[6] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje se závěry krajského soudu. Argumentace v kasační stížnosti je podle ní irelevantní ve vztahu k dotčené právní úpravě a názorům vyjádřeným v napadeném rozsudku.

[7] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Napadený rozsudek Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta

před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Jediným kasačním důvodem je tvrzení, že krajský soud pochybil, jestliže aproboval postup správních orgánů, které se nezabývaly dopadem rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života stěžovatelky.

[10] Na námitky uplatněné v kasační stížnosti dává odpověď konstantní judikatura tohoto soudu, na kterou ostatně v napadeném rozsudku trefně odkázal i krajský soud. Vyplývá z ní, že v případě zastavení řízení o pobytové žádosti nejsou správní orgány povinny posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, jelikož o žádosti nerozhodují meritorně. Při nesplnění podmínek pro projednání žádosti totiž nemá správní orgán jinou možnost, než řízení zastavit (viz např. rozsudek ze dne 12. 5. 2022, č. j. 8 Azs 38/2020 – 64, rozsudek ze dne 24. 8. 2021, č. j 1 Azs 212/2021 – 37, nebo rozsudek ze dne 7. 1. 2022, č. j. 8 Azs 314/2019 – 39; všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[11] V posledně uvedeném rozsudku č. j. 8 Azs 314/2019 – 39 Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[v] ***případě zastavení řízení o žádosti o vydání*** *(prodloužení doby platnosti)* ***povolení k dlouhodobému pobytu nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí*** *do soukromého a rodinného života žadatele* ***v úvahu, jelikož o žádosti není věcně rozhodováno.*** *Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti (...), nemá správní orgán jinou možnost než řízení zastavit.* ***Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o*** *případném* ***uložení správního vyhoštění***“ (zvýraznění přidáno – pozn. NSS).

[12] Z výše uvedeného je tedy jednoznačně patrné, že krajský soud nepostupoval v rozporu s čl. 8 Úmluvy, jestliže uzavřel, že v daném případě nebyla dána povinnost správních orgánů zabývat se dopady rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti stěžovatelky do jejího soukromého či rodinného života. Samotné důvody vedoucí k zastavení řízení o žádosti stěžovatelky jsou v tomto směru irelevantní, podstatné je, že žádost nebyla posuzována věcně, a tudíž správní orgány ani nemohly zohlednit, jaké dopady bude mít rozhodnutí o zastavení řízení na rodinné či soukromé poměry stěžovatelky. Její tvrzení uplatněná v kasační stížnosti opomíjí závěry obsažené ve výše citované ustálené judikatuře zdejšího soudu, a jsou proto nedůvodná. Krajský soud věc posoudil správně, kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy není dán.

[13] Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek krajského soudu je v souladu se zákonem. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[14] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaná náhradu nákladů výslovně neuplatnila a Nejvyšší správní soud ani ze spisu neshledal, že by jí vznikly náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti. Soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. června 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu